

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelky **N. P.**, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2004, č. j. 55 Az 155/2004 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2004, č. j. 55 Az 155/2004 – 17, byl zamítnut návrh stěžovatelky ze dne 15. 6. 2004 na ustanovení zástupce s odůvodněním, že stěžovatelka na výzvu soudu nedoložila, zda jsou u ní dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, resp. pro ustanovení advokáta.

Stěžovatelka v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě vyjádřila s napadeným usnesením nesouhlas, protože v průběhu azylového řízení se několikrát změnil azylový zákon a ona kvůli špatné znalosti českého jazyka neměla možnost prostudovat tyto změny. Proto žádala, aby usnesení krajského soudu bylo zrušeno a byl jí ustanoven právní zástupce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V řízení o kasační stížnosti musí být podle § 105 odst. 2 s. ř. s. stěžovatel zastoupen advokátem. V dané věci stěžovatelka není zastoupena advokátem a sama rovněž nemá právnické vzdělání, ale povaha rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje, však vylučuje, aby v posuzované věci bylo možno nedostatek podmínky povinného zastoupení považovat za překážku, jež by bránila přezkoumání napadeného rozhodnutí. Za situace,

kdy předmětem přezkumu je rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno žádosti účastníka o ustanovení zástupce z řad advokátů, by trvání na podmínce povinného zastoupení vedlo k vlastnímu popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda účastník právo na ustanovení zástupce má nebo nikoliv.

Podle ustanovení § 35 odst. 7 věta prvá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) může předseda senátu navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že účastníku lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou splněny dvě podmínky, a to jedná-li se o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a je-li to třeba k ochraně jeho zájmů. Osvobozen od soudních poplatků může být na vlastní žádost podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky.

Nejvyšší správní soud se s posouzením věci krajským soudem za skutkové situace, z níž vycházel v době rozhodování o podané žádosti, ztotožňuje. Stěžovatelka byla soudem vyzvána, aby uvedla jaké jsou její osobní, majetkové a výdělkové poměry, výzva jí byla doručena do vlastních rukou a stěžovatelka ve stanovené lhůtě nereagovala. Povinnost doložit, že nemá dostatečné prostředky, je jednoznačně na navrhovateli a soud osobní, výdělkové a majetkové poměry sám z úřední povinnosti nezjišťuje. Pokud stěžovatelka marně nechala uplynout lhůtu k předložení vyplněného formuláře o potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, tzn., že nedoložila, že nemá dostatečné prostředky, nesplnila jeden z předpokladů rozhodných pro posouzení její žádosti o ustanovení zástupce, a proto krajský soud důvodně rozhodl o jejím zamítnutí. V této souvislosti je nutno poukázat také na to, že ani v kasační stížnosti stěžovatelka neuvedla žádné relevantní skutečnosti a v podstatě se pouze omezila na vyjádření svého nesouhlasu s napadeným usnesením s poukazem na svou neznalost zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a ministerstvu s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu